

Domů do Říše ?

Počátek a příčina osudového vývoje

Zradili sudetští Němci Československou republiku?

V českém dějepisectví se toto tvrzení ustálilo. Slouží pro odůvodnění vyhnání Němců z nově zřízeného českého státu nařízeného v roce 1945 Benešovým dekretem.

Tomuto omezenému historickému stanovisku a výkladu je nutno oponovat. Zaprvé proto, že sudetští Němci byli vždy pouhým „objektem“. To o nich bylo rozhodnuto – v letech 1918/19 rozhodly západní mocnosti ve Versailles, resp. v St. Germain, stejně jako v Mnichově v roce 1938 rozhodl Řím, Paříž, Londýn a Berlín.

A zadruhé, protože jsou zatajovány skutečné důvody, které nakonec vedly k volání „Chceme domů do Říše“: útlak a násilná slavizace v nově založené CSR.

Pro současné české dějepisectví vše začíná „Mnichovskou dohodou“, kdy státy, které byly pokládány za spojence, se sklonily před požadavky Německé říše a souhlasily s odtržením Sudet. Co tomu předcházelo, jak vznikla první republika, jak se chovala k německé části obyvatelstva – to zůstává skryto.

Je ovšem načase objasnit to a taktéž vysvětlit českým návštěvníkům těchto internetových stránek v jejich jazyce.

Je potěšitelné, že nyní, v roce 2013, je slyšet hlasy, i když prozatím pouze ojedinělé, které dokonce v denním tisku vyzývají Čechy, aby přehodnotili své postoje. Sice zatím pouze ohledně nepěkných průvodních okolností vyhnání a negativních důsledků; méně už ohledně skutečných příčin.

Těchto hlasů bude stále přibývat, čím víc příslušníků zkostratělé generace bude opouštět tento svět. Generace vnoučat (a jejich dětí) se bude učit zkoumat českou historii bez indoktrinace už od Versaillské smlouvy a zároveň s tím také dějiny vzniku naší republiky a to, co předcházelo Mnichovské dohodě.

Chceme být při tom nápomocni a vrátit se až na úplný počátek.

Panslavistický smysl poslání zformoval *raison d'État* (veřejný zájem státu) první československé republiky: Německý element v pohraničních oblastech („Sudetech“) je třeba poslovanštit. To probíhalo různými způsoby a je lepší to ukázat na několika situacích.

Nezaměstnanost mezi Němci byla systematicky prohlubována tak, že státní zakázky byly přidělovány pouze firmám, které zaměstnávaly alespoň 50 % českých pracovníků. Najít práci u firmy Škoda bylo pro Němce nemožné. Firmy, které chtěly získat zbrojní zakázky, musely propustit všechny německé zaměstnance. Na tak zvané nouzové práce (např. oprava silnic) v Sudetech byli nákladními auty sváženi nezaměstnaní Češi z vnitrozemí. Nezaměstnaní Němci stáli u krajnice a přihlíželi.

Během Velké hospodářské krize tak např. stoupl od roku 1929 počet nezaměstnaných na 800.000, z nichž ovšem 28 % tvořili Němci. Tedy: Na 1.000 českých obyvatel připadalo pouze 40 nezaměstnaných; naproti tomu na 1000 německých obyvatel jich bylo 90.

Divíte se potom, že německý nezaměstnaný, kterému byla výhledově přislíbena práce nebo podpora, pokud by byl ochoten posílat své děti do české školky, do české školy, neodolal pokušení? Pokud k tomu nebyl svolný, zůstal prostě bez práce a dostal – prostě nic. Mohl se svou rodinou dále trpět hladu.

A vlastně: Mládež a školy.

Zde bylo prostě nařízeno, že v německých školách musí být ve třídě 40 žáků. Pokud to nebylo splněno, škola se zavřela. Naproti tomu, v českých školách, které v německých příhraničních oblastech rostly pro české „novousedlíky“ jako houby po dešti, stačilo, aby ve třídě byly 4 (české) děti.

Další „degermanizační opatření“ udeřilo 21. 12. 1925, když bylo 18.000 státních zaměstnanců německé (nebo maďarské) národnosti jen tak propuštěno; bez penze, bez odstupného, bez jakékoli další pomoci.

Jiným nátlakovým prostředkem bylo nařízení o státním jazyce ze dne 3. 2. 1926. Požadovalo se v něm, aby každý úředník nebo státní zaměstnanec ovládal český jazyk slovem i písmem a toto musel prokázat zkouškou. Vítaný prostředek, jak pokládáním obrovského množství otázek během zkoušky konstatovat „neschopnost“ uchazeče. To jste se pak mohli učit, jak jste chtěli: Neprošel – tedy propuštěn. Postihlo to více než 33.000 sudetských Němců.

Tytam byly nabubřelé řeči českých politiků o vybudování „druhého Švýcarska“ v srdci Evropy, které zazněly ve Versailles i před ním.

Právě němečtí sociální demokraté doufali, že situace se může zlepšit tím, že vstoupili do vlády. Vysoký počet německých nezaměstnaných je v tom utvrzoval. Dr. Ludwig Czech, předseda německých sociálních demokratů, převzal ministerstvo sociální péče. Zde mohl rozdávat almužny, protože nic víc to nebylo, když zavedl potravinové lístky, které polykala armáda nezaměstnaných a jejich podvyživené rodiny. Víc nemohl ani on ani druhý a později ani třetí německý ministr dělat. Nemohli zabránit pokračujícímu tyranizování Němců. Můžeme se pak divit, že zástupy nezaměstnaných se začaly přiklánět k jiných politických silách?

Ted' uděláme obrovský skok. Protitlak se formoval v Sudetoněmecké vlastenecké frontě, která se před volbami v roce 1935 musela na přání vlády přejmenovat na „Sudetoněmeckou stranu“. Ta se ještě dlouhá léta spoléhala na vyjednávání a odpíraný dialog ukončila teprve v roce 1938, když požadovala autonomii. (Totéž požadovali i Slováci.)

Protože dokonce i rozhovory o tomto požadavku byly odmítány, bylo stále více patrnější, že setrvání v tomto státě, který se ukázal být státem utlačovatelským, již dále nepřichází v úvahu. Vzdemutý hněv národa pak vyústil právě ve zvolání „Chceme domů do Říše“.

Německá Říše byla stále více považována za ochrannou mocnost sudetských Němců a vzala tuto roli na sebe. Je jisté, že s tím spojovala i vlastní zájmy.

Avšak tlak, který stál za těmito výzvami, nenechal klidnými „západní mocnosti“ 1. světové války, které velkoryse podporovaly vznik ČSR, Francii, a především Anglii. Naléhaly na Beneše, aby jednal se sudetskými Němci, požadovaly ústupky. Jejich naděje však pomasly, když 21. května 1938 vyhlásila ČSR mobilizaci. Zdůvodňovala to tím, že Německá říše prý shromažďuje na hranicích armádu. Bylo to vymyšlené a nikdy se to nepodařilo prokázat.

Situace se dále vyhrotila, když bylo v sudetských oblastech vyhlášeno stanné právo a byly zde umístěny další vojenské oddíly. To přineslo také lidské oběti.

Anglie přinutila českou vládu, aby souhlasila s příjezdem nezávislé komise, která si pod vedením britského politika, lorda Runcimana, měla udělat obrázek o situaci a podávat britské vládě informace. Komise cestovala zemí „do úplného vyčerpání“, jak Runciman zachytil ve své zprávě do Londýna. Ve výsledku potvrdil v plném rozsahu diskriminaci a nepřijatelné bezpráví, jak již bylo částečně popsáno výše; připomínal ale také, že je třeba mít pochopení pro to, že německému účastníkovi rozhovorů již došla trpělivost a s tím jsou spojeny občasná výpady.

Zkrajme to. Hitler požadoval vyřešení do 1. října. Protože se česká vláda uzavřela i požadavku na autonomii, hovořil pouze o připojení nebo napadení. Britský premiér Chamberlain, který o tom byl taktéž zpraven, vycítil nebezpečí válečného konfliktu, což ho přimělo k tomu, aby se sešel s Hitlerem u osobního rozhovoru. Nejprve na Hitlerově sídle Berghof u Berchtesgadenu v Bavorsku a druhý rozhovor se uskutečnil 22. září v Bad Godesbergu.

O den později, 23. září, vyhlásila česká vláda – jako by se jí to ani netýkalo – všeobecnou mobilizaci. Hrozba válečného konfliktu se zvýšila.

Uběhlo ještě pět dní a pak Chamberlain požádal Mussoliniho o zprostředkování. Tak se uskutečnila Mnichovská konference se známým výsledkem.

Češi si stěžovali na „nevěrné“ chování svých spojenců, ale též sudetoněmeckých občanů státu, kterým vytýkali, že zradili stát, předhazovali jim i velezradu.

Dodneska popírají nebo nechtějí vidět vlastní podíl na tomto vývoji událostí, které jsme vylíčili pouze ve stručnosti a které vykreslují skutečnou příčinu.

Ten tak zůstává české mládeži – díky komunistické „dezinformaci“ – dodnes skrytý.